JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
ANTONIO SAGGIO
14 päivänä lokakuuta 1999 *

Asiaa koskevat oikeudelliset seikat, tosiseikat ja menettely

1. Nuorten työntekijöiden suojelusta 22 päivänä kesäkuuta 1994 annetun neuvoston direktiivin 94/33/EY [1] (jäljempänä direktiivi) 17 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 22.6.1996 tai varmistettava viimeistään kyseisenä päivänä, että työmarkkinaosapuolet tekevät sopimuksen tarvittavista säännöksistä, ja ilmoitettava viipymättä asiasta komissiolle.

2. Komissio nosti yhteisöjen tuomioistuimessa 16.2.1999 Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan (josta on tullut EY 226 artikla) mukaisen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen. Se pyysi yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut direktiivin mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut säädetyssä määräajassa direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

3. Kanteen nostamiseen johtaneet tosiseikat ovat seuraavat. Koska komissio ei saanut Luxemburgin viranomaisilta ilmoitusta toimista direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista oikeusjärjestystä, eikä sillä ollut käytettävissään muista lähteistä saatuja tietoja direktiivin täytäntöönpanoa koskevista kansallisista toimista, komissio osoitti kyseisille viranomaisille virallisen huomautuksen, jossa se kehotti näitä esittämään asiaa koskevat huomautuksensa kahden kuukauden kuluessa. Luxemburgin viranomaiset vastasivat 25.2.1997 päivätyllä kirjeellä, jossa ne totesivat ryhtyneensä direktiivin täytäntöönpanoa koskeviin valmisteleviin toimiin. Koska komissio ei saanut tämän jälkeen mitään ilmoitusta, se lähetti 20.1.1998 Luxemburgin hallitukselle perustellun lausunnon, jossa se toisti virallisessa huomautuksessa esittämänsä huomautukset, totesi, ettei direktiiviä ollut täytäntöönpantu, ja asetti kahden kuukauden määräajan tarvittavien toimenpiteiden toteuttamiseksi. Luxemburgin viranomaiset toimittivat komissiolle 10.3.1998 direktiivin täytäntöönpanoon liittyvän lakiesitysluonnoksen, ja pyysivät lisäaikaa voidakseen saattaa täytäntöönpanomenettelyn loppuun. Komissio myönsi

* Alkuperäinen kieli: italia.
1 — EYVL L 216, s. 12.

niille tämän ajan. Tästä huolimatta komissio ei kuitenkaan ollut saanut kanteen nostamiseen mennessä mitään tietoja menettelyn etenemisestä tai loppuun saattamisesta.

4. Edellä esitettyjen seikkojen perusteella komissio katsoi, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ollut saattanut direktiivin säännöksiä osaksi kansallista oikeusjärjestystä ja että se ei siten ollut noudattanut direktiivin ja EY:n perustamissopimuksen mukaisia velvoitteitaan, ja näin ollen se nosti Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan edellä mainitun jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen.

Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen

5. EY:n perustamissopimuksen 189 artiklan (josta on tullut EY 249 artikla) kolmannen kohdan mukaan direktiivi velvoittaa saavutettavaan tulokseen nähden jokaista jäsenvaltiota, jolle se on osoitettu. EY:n perustamissopimuksen 5 artiklan (josta on tullut EY 10 artikla) ensimmäisen kohdan mukaan jäsenvaltiot toteuttavat kaikki yleis- ja erityistoimenpiteet, jotka ovat aiheellisia tästä sopimuksesta tai yhteisön toimielinten säädöksistä johtuvien velvoitteiden täyttämisen varmistamiseksi. Direktiivin 94/33/EY saattamisesta osaksi kansallista oikeusjärjestystä säädetään nimenomaisesti tämän direktiivin 17 artiklassa, jossa vahvistetaan tätä tarkoitusta varten viimeiseksi määräpäiväksi 22.6.1996 ja asetetaan jäsenvaltioille velvollisuus ilmoittaa viipymättä komissiolle kansallisista täytäntöönpanotoimista.

6. Luxemburgin hallitus totesi 16.4.1999 toimittamassaan vastineessa, että hallitus oli hyväksynyt 19.3.1999 täytäntöönpanoa koskevan lakiesityksen, joka oli 13.4.1999 saatettu Conseil d'État'n käsiteltäväksi, jotta siltä saataisiin lainsäädäntömenettelyssä edellytetty lausunto. Hallituksen mukaan kyseinen lakiesitys piti saattaa parlamentin käsiteltäväksi ennen vuoden 1999 huhtikuun loppua, ja lopullinen laki piti näin ollen antaa vuoden 1999 kuluessa. Se perusteli viivästystään sillä, että direktiivin täytäntöönpanoa koskevien lainvalmistelutöiden laajuus oli osoittautunut odotettua suuremmaksi, ja että lainsäädäntöhanketta varten oli ollut välttämätöntä perustaa eri ministeriöiden välinen työryhmä, joka tutki kaikkia direktiiviin liittyviä eri seikkoja. Se totesi lisäksi, että voimassa oleva lainsäädäntö ja erityisesti alaikäisten ja nuorten työntekijöiden suojelusta 28.10.1969 annettu laki sekä työntekijöiden terveyden suojelusta 17.6.1994 annettu laki vastasivat jo suurelta osin direktiivin säännöksiä ja että näin ollen täytäntöönpanoa koskeva lakiesitys koski pääosin "teknisluonteisia seikkoja" ja aiempien säännösten muuttamista. Hallitus pyysi näin ollen ensisijaisesti yhteisöjen tuomioistuinta lykkäämään asian käsittelyä tai toissijaisesti hylkäämään kanteen.

7. Asian käsittelyn lykkäämistä koskevasta vaatimuksesta on todettava, että sitä ei voida hyväksyä, koska se ei poistaisi sitä,

että Luxemburgin suurherttuakunta on jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan.

8. Pääasian osalta on todettava, että Luxemburgin hallituksen väite, jonka mukaan kanne on hylättävä, on perusteeton. Kuten on tunnettua, kansalliseen lainsäädäntömenettelyyn liittyvät vaikeudet eivät poista jäsenvaltioiden vastuuta yhteisön oikeuden ja erityisesti direktiivien liian myöhään tapahtuneesta täytäntöönpanosta. Myöskään sillä pelkällä toteamuksella, että Luxemburgin oikeusjärjestykseen sisältyy säännöksiä, jotka vastaavat osittain direktiivissä säädettyjä edellytyksiä, ei ole merkitystä asian kannalta, koska Luxemburgin hallitus nimenomaisesti myöntää, että on yhä tarpeen antaa tiettyjä säännöksiä, jotta kansallinen lainsäädäntö olisi yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa.

Oikeudenkäyntikulut

9. Luxemburgin suurherttuakunta on hävinnyt kaikki väitteensä. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on tätä vaatinut, Luxemburgin suurherttuakunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Ratkaisuehdotus

10. Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin:

1) toteaa, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut nuorten työntekijöiden suojelusta 22 päivänä kesäkuuta 1994 annetun neuvoston direktiivin 94/33/EY mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä;

2) velvoittaa Luxemburgin suurherttuakunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.